

[Morten Lange.]

emner, og hvad angår de geografiske steder, hvor vi skal bruge dem. Derfor tror jeg, at begge de synspunkter, der har været fremført, kan være rigtige.

Derimod er jeg ikke enig med hr. Per Federspiel i hans betragtninger om landbrugets stilling, for jeg er bekymret for den samlede verdenshusholdning, der er i alvorlig fare. Hvis ikke u-landenes landbrug bliver hjulpet op, kan det ikke hjælpe, at vi nok så meget industrialiserer landene og deres befolkninger, for de kan ikke leve af at æde bomuldsskorter — de kan naturligvis sælge dem og derigennem skaffe sig noget at leve af, men produktionen af landbrugsvarer i hele verden er i underkanten — eller noget under den — af det, der skal bruges, og hvis u-landene ikke også kommer med i produktionen, vil der ske ting, som efter min opfattelse vil vise sig at kunne få meget alvorlige konsekvenser. Der kan være enkelt-situationer, der kan være enkelte lande, hvor man måske kan vove tigerspringet i retning af industrialisering og lade landet ligge mere eller mindre brak, men som generel linje tror jeg ikke det holder; jeg tror, man bliver nødt til også at få den side ind og måske endda indse, at det stadig væk er sådan, at grundlaget for, at et land kommer i drift, er, at også dets landbrug kommer i drift. Jeg er i hvert fald af den opfattelse, at jeg ikke ved, hvordan det skal gå med verdens levnedsmiddelforsyning, hvis vi regner med, at de amerikanske hvedemarker fortsat skal producere hovedparten deraf.

Vi har gjort os en målsætning klar derigennem, at vi har subscriberet på den berømmelige ene procent, og det forekommer mig, at efterhånden som vi nærmer os debatten, må denne procent blive stadig mere realistisk og stadig mere nærliggende. Den kan klares, og jeg mener, at vi er kommet så meget videre henimod denne målsætning, ved at vi nu har fået opbygget et u-landssekretariat, som — hvis jeg har forstået det rigtigt — har flere opgaver liggende klar til løsning, end det har penge. Da vi i sin tid startede denne debat om u-landshjælp, stillede vi penge til rådighed, men famlede lidt efter opgaverne. Så vidt jeg kan bedømme det, er vi i dag allerede

nået dertil, at de gennemarbejdede opgaver, dem, vi kunne udføre i morgen, hvis vi havde råd, ligger nogenlunde klar i et større omfang, end pengene er bevilget.

Derfor er jeg af den opfattelse, at vi bliver nødt til nu at få sat et fast, stigende tempo i vore bevillinger og gøre os klart, at vi skal nå procenten — og måske over den — inden for en kort årrække. Jeg mener, vi skal gøre det sådan, at disse bevillinger nærmest får status af lovfæstede bevillinger, så vi ikke igen kommer i den situation, som vi jo efter udenrigsministerens mening var i sidste år, da vi vedtog finansloven: at rigets økonomi stod i våde og vi følgelig måtte skære ned på u-landsbevillingerne. Det går ikke. U-landsbevillingerne er nemlig ikke alene noget, der angår os. Så snart det drejer sig om nogenlunde gennemarbejdede projekter, er der naturligvis også afgivet en eller anden slags løfte.

Selvfølgelig kan vi altid komme tilbage og sige, at vi havde ikke råd alligevel i år. Men u-landshjælpen forudsætter planlægning, og det gør den i begge ender, så jeg er ikke i tvivl om, at det vil blive næsten umuligt for u-landene selv at gå ind i en virkelig effektiv planlægning — eller bare prøve på det — hvis bevillingerne til vor del af hjælpen bliver alt for afhængige eller i det hele taget afhængige af, om kassevandtstanden herhjemme måles en lille smule højere eller en lille smule lavere, når økonomiministeren stikker sin økonomiske stok i den. Det må være faste bevillinger, det må være faste tilsagn, og vi bliver nødt til at lave en ramme, som vi er indforstået med skal holde, og som skal bringe hjælpen op på et brugbart niveau. Jeg har endda fornemmelsen af, at det bliver nødvendigt fra tid til anden at bruge midler til arbejde af lignende art, men som ikke kan komme ind under u-landshjælpen.

Jeg er ganske enig med fru Else-Merete Ross, når hun retter kritik mod disse nødhjælpslån til levering af levnedsmidler, i realiteten vel nok til Indien. Det er en Røde Kors-præget opgave, og det er efter min mening ikke u-landshjælp i dette ords sædvanlige og fornuftige betydning. Jeg er meget stærkt tilhænger af, at vi gør en indsats for at hjælpe i den truende hungersnødsituation i Indien, men jeg tror, at vi